

Inleiding tentoonstelling Rebekka Vanderhaeghen, 7 mei 2010

Wie Rebekka Vanderhaeghen (°1984) ontmoet, maakt kennis met een sensuele jonge vrouw die vol passie over haar werk vertelt. Ze troont je lichtvoetig mee naar haar wondere wereld van beelden. Je volgt haar. Nietsvermoedend. Ze houdt de deur voor je open. Knipoogt nog even. Onschuldig. Frivool. Luchtig. Je stapt haar wereld binnen. Vervolgens blaast ze je omver. Volkomen. Meedogenloos. Rebekka Vanderhaeghen is Rebekka Onbehaeghen geworden. Haar foto's grijpen naar de keel. Ze kruipen onder je vel. Je schudt ze niet van je af. Dit is niet zomaar fotografie. Dit is pure emotie. Kracht. Confrontatie. Een ingehouden vertolking juist voor ze explodeert.

Haar portfolio (documentary, soul pictures, fantasy, impressionist, self portrait, theatrical, blush, pure-sang en beautiful) getuigt dat ze in staat is om heel diverse atmosferen te regisseren. Echtheid vormt een rode draad in haar werk: haar voorliefde voor natuurlijk licht en het verbannen van Photoshop, evenals de authenticiteit van de emotie die ze in beeld wil brengen. Ze flirt met scherpte en diepte en stelt de persoon –meestal vrouwen- centraal. Ogenscheinlijk lijken haar diverse collecties heel erg te verschillen maar toch neemt ze haar Leitmotiv mee. Ze uit het alleen in een ander beeld. Het effect is hetzelfde: ze creëert een ondraaglijke spanning. Dat kan erotisch zijn, nonsense, uitdagend en schaamteloos. Of ze kan zoals bij de reeks van "Pure Sang" verwarring zaaien. Zo combineert ze het maagdelijke, het reine, het onschuldige, het meest kwetsbare dat we instinctief willen beschermen met bloed, bondage, dood en vergankelijkheid. Dat veroorzaakt innerlijke onrust, waardoor je steeds opnieuw een aandrang voelt om de foto's te bekijken.

Haar uitgangspunt: het universeel ijkpunt van kwetsbaarheid. Een kwetsbaarheid die ze zo in beeld brengt dat ze in kracht transformeert. Ze puurt haar beelden uit. Slaagt erin om laag per laag bloot te leggen en het meest fragiele naar boven te halen. Een archeoloog van de ziel die de vluchtigheid van wat ons raakt, ons beangstigt, ons voedt, ons doet verlangen op het juiste moment kan vastleggen.

Haar beelden raken je zonder je aan te raken en toch grijpen ze naar de keel. Confronteren. Je ontmoet jezelf in het gelaat van die ander. Of je dat nu wilt of niet. Het zijn spiegelbeelden, letterlijk en figuurlijk met een grove korrel gecreëerd.

7 maart 2010. 09.20. Ik postte volgend bericht op Facebook:

Gisteren creatieve kruisbestuiving in De Vooruit, zalige namiddag met Rebekka. De vurigheid waarmee we onze woeste wilde plannen verstrengelden, was zo heftig dat de vonk naar de brave man naast ons oversloeg. Hij vatte vlam en maakte daarbij instinctieve bromgeluiden die zich crescendo-gewijs onze richting verplaatsten...Ofwel had hij de sensuele schoonheid van Rebekka in het vizier gekregen.

Waarom vertel ik dit? Omdat het een grappige anekdote is maar ook omdat dit niet zómaar gebeurt. Dit soort interacties krijg je als je met Rebekka op stap gaat. Bekky-vibes. Ze vertelde met een bijna aandoenlijke tederheid over hoe ze bij de film "Der Himmel über Berlin" van Wim Wenders in de armen van haar vriend af en toe in slaap viel. Ontwaakte zachtjes. Af en toe. Dommelde terug in. Ontwaakte zachtjes. Zag een kind met een beenprothese op een bed zitten. Dommelde terug in. 10 seconden. Zag een kind met een beenprothese op een bed zitten?!!! Dát beeld! Dwars door haar heen. Dát beeld! Prikte op haar netvlies. Dát beeld! Liet haar niet meer los.

Vreemd is dat niet. We zijn terug bij af. *Haar uitgangspunt: het universeel ijkpunt van kwetsbaarheid. Een kwetsbaarheid die ze zo in beeld brengt dat ze in kracht transformeert.*

Zo ook met haar nieuwste werk: "Beautiful", waarvan u vanavond een aantal foto's in avant-première te zien krijgt. Zo heeft ze vier prachtige sterke vrouwen in beeld gebracht: Lieve, Julie, Kimmie en Silke. Toevallig hebben ze ook alle vier een prothese of "een kunstmatige vervanging of correctie van een lichaamsdeel", zoals men dat linguïstisch probeert vorm te geven.

Ze doet het wéér! Ze neemt de prothese als symbolisch centrum. Breekbaar. Broos. Precies door haar eigen kunstgreep slaagt ze erin die prothese, die kunstmatige vervanging, in de juiste verhouding tot de werkelijkheid weer te geven. Deze vrouwen vallen niet meer samen met hét litteken en/of de prothese. De prothese an sich ebt weg. Het doet er niet meer toe. Wat terecht op de voorgrond komt, is de authentieke uitstraling van de integrale persoon. Ze plaatst haar vrouwen –haar diva's- in een context van grandeur. Pompeus. Uitgesproken krachtig. Zelfbewust. Bewust begerig. Of ingetogen sensueel, al was het een schilderij van Vermeer.

Ik had het voorrecht om deze shoot van zeer dichtbij te mogen ervaren. Het was een heel intiem, integer, intens gebeuren. De visagie van Anne Van De Voorde. De compositie van Rebekka. Het proces waarin vier moedige vrouwen zich geleidelijk letterlijk en figuurlijk blootgaven. Het toegroeien naar. Een fractie van ingehouden spanning. Dan... dé klik. De transformatie. De emotie. De ontlading. De extase. Een magisch moment.

Tenslotte zou ik de Beautiful-collectie – die in januari 2011 in première gaat – als volgt willen samenvatten: Geen luchtige arty-farty wind maar een ootmoedige Ode aan de Echtheid.

Ik dank u.

Lieve Beck